

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 18. julija.

—r.— Naši kranjski nemškutarji imajo v svojih nesrečah navado, da se v silnej svojej revščini in pri usmiljenja vrednej političnej svojeji ničnosti tolažijo z našimi nezgodami. Kadar se jim tre soče srce drugače pomiriti ne da, kadar se lastne raztrgane strehe gola rebra nikomur več prikrivati ne dajo, tedaj vržejo se znanej trivijalne logiki v roke ter se tolažijo, češ, vsaj morajo drugi tudi pod raztrgano streho živeti, vsaj se drugim tudi slabo godi, kakor se godi slabo nam kranjskim Nemcem, ki zdaj glede politične eksistence ob kruhu in vodi živimo! Vselej pri taci priložnostih najmožkega gimnazijalčka, ali kako drugo tako bitje, da zapiše goreč dopis iz Kranjske, ki se potem pošlje v Gradec ali na Dunaj, na čelu nesoč „vidi“ gospoda dr. Schreyja ali pa Dragotina Deschmanna. V tem dopisu pa se pripovedujejo krvave stvari, kako da hira in umira narodna stranka slovenska, kako po Slovenskem vse razpada, kakor razpada stara podrtija vrh gore; kako da se vse prepira, da nij nikacega vodstva, in da se bode kmalu odprl grob, ki bode nas Slovence pogoltnil vse od prvega do zadnjega. Nij tega dolgo časa, kar je izdala graška „Tagespost“ jednak mrtvašk list ter s širokimi ustmi prerokovala smrt in pogin slovenske narodne stranke, ki je toliko bolj posvečena gotovemu propadu, ker jo je zdaj zapustil še celo ljubljanski Kleon, ki je bil, kakor izvemo zdaj iz nemških listov, glavni steber narodnemu našemu napredku, ki je jedini mej nami Slovenci imel še nekoliko političnega takta. Prosit! Če hočejo, napravimo mi tem Nemcem še denes cesijo, s katero jim odstopimo dotičnika popolnem, kakor sope in diha, samo da plačajo koleke in druge pri tako važnej cesiji potrebne stroške!

Kadar čitamo jednaka smrtna poročila o slovenske narodne stranke, koje pošiljajo naši nasprotniki mej nemški svet, tedaj nam je vselej srce veselo. Ker človeško srce je uže od nekdanj tako, da vselej, kadar tiči v strahu, pomanjšuje grozovitosti na svojem nasprotniku, češ, vsaj nij tako hud, kakor si mislimo! In tako je tudi z našimi nemškutarji. Dobro čutijo, da je nemštvu mej nami odbila zadnja ura, in da jim je biti boje, v katerih bodo podlegli z absolutno gotovostjo. Boje se boja, boje se pred vsem gotovega konca njihovemu gospodovanju! In za tega delj vohajo v svojo tolažbo po slabostih narodne stranke ter napravijo iz vsake pegice, ki jo morda opazijo, velikansko pego ter zatrobentajo na vse štiri strani sveta: slovenska narodna stranka umira, je brez vodnika, in mej sabo v srditem prepiru! Ta krik je neopravičen in samo ob sebi se ume, da je ves ta hrup o boleznih narodne naše stranke izvir fiksne ideje, ki je, kakor zgoraj povedano, po čisto naravnej poti morala nastati v preplašenih možganih naših Nemcev. Kar pa se tu piše o prepirih mej narodno stranko, tako je mogoče, da kak vohun zaleze to ali ono bridko besedo, ki se je morda denes ali včeraj izustila mej nami. Ali pri tem o prepirih govoriti je najivno. Pač pa si naj ti nemški gospodje uže vendar jedenkrat zapomnijo, da je zdanja slovenska generacija z oliko napredovala tudi v ljubezni do slovenske domovine, in da bolj kot je olikan Slovenec, bolj je vnet za idejo, da se mora pred vsem razbiti nemški jarem, ki je smrtonosno stoletja tlačil nas Slovence ter nas še tlači — smrtonosno! Naj je mej nami o tej ali onej stvari živahna debata, naj se prepiramo o tem ali onem sredstvu, s katerim bi se pospešil narodni

napredek, jedna stvar nas vselej vedno zjedini, jedna stvar nam takoj pomiri valovje srca, kakor pomiri olje valovje morja! Ta stvar pa je kipeče sovražstvo proti tistim Nemcem, ki se nam z germanizacijo šopirijo v deželi ter nam hočejo politični zapovedniki biti pod našimi strehami! Kolikor časa živeli bodejo ošabni Nemci mej nami, hoteč v svojej pesti združiti političen absolutizem, toliko časa bode naša parola: Proti Nemcem! Toliko časa pa tudi ne bode preprirov mej nami Slovenci, in vedno se bodo zjedinele čete, in vse slovensko duševno orožje pokorno bode jednej in istej sili, to je sili, ki bode konečno polomila politične vplive naših Nemcev ter nas privedla do tistih pravičnih časov, ko bodo pravi Nemci kot sodržavljani visoko cenjeni mej nami, ko pa vendar ne bodo hoteli imeti svoje, slovenskemu narodu sovražne politične stranke. Ker toliko je resnica, da nemštvo mej nami nikakor nij opravičeno, da bi na svojo pest gonilo lastno, nam sovražno politiko mej narodom našim!

Novi tržaški zastop.

Po živahnih agitacijah in nenavadnih borbah dobil je Trst za-se in za slovensko okolico v mestni svet in za deželni zbor 54 novih zastopnikov, ki so se kot mestno starešinstvo uže ustanovili in si oni teden tudi uže izvolili župana in dva podžupana. Kakor ob volitvah, stojita si konečno tudi v tem zastopu dve stranki nasproti, ki se kažeta vsaj po številu starešin, oziroma poslancev, jednako močni. Ali ta jednakost je samo navidezna, in slepilna samo za površen pogled. Pač šteje tako imenovana patrijotična stranka 27 svojih, kakor „naprednjaška“; ali poslednja je vendar močnejša in si bo v vseh pomembnih in imenitnih slučajih pridobila še celo brez

LISTEK.

Izpovedna tajnost.

(Poslovenjeno.)

Seznanil sem se z duhovnikom „očetom Roach“ na nekem pokopališču. Ko sva potem vkupé šla proti jedno miljo oddaljenemu stanovanju, bila mi je zabava z mojim spremljevalcem toli prijetna, da sem drage volje vzprijel povabilo, obiskati ga drugo jutro ob zajutreku.

Pri tem izpoznala sva se duhovnik in jaz še bolj in kmalu bilo je mejsobno zaupanje toliko, da sva si pripovedovala dogodbe svojega življenja.

On bil je potomec rodbine, ki je imela nekdanj velika posestva v istem kraju, kjer je zdaj on stanoval v bornej koči. Njegovim prednikom odvzela je krivičnost angleških tlačiteljev polagoma ves imetek, vso lastnino. Njegova starejša brata, zapustivši domovino, kjer jima je njijina vera stavila neprelazljive ovire k napredku v življenji, stopila sta v avstrijsko vojsko in našla smrt na bojišču, on in mlajši brat Frank pa ostala sta v „tužnej Irsej.“

Mej zabavo prišel je tudi govor na izpoved. Najini nazori v tej zadevi nijso bili jednaki. Jaz

sem opomnil z vso previdnostjo, da se vendar utegne pripetiti slučaj, v katerem treba izpoved grešnika objaviti z ozirom na občni blagor.

„Ne, ne,“ prestriže mi govor z živahnim glasom in lahno zarudelega, poprej bledega lica, „nikarte sumiti, da zlorabimo oblast, ki nam je dana v roke. Pomislite, da je glavno pravilo naše cerkve, da vsak pri izpovedi razkri zločin in če bi bil še tako grozen, ostane v tajnosti.“

„Vsikdar?“ vprašam jaz.

„Brez razložka,“ odvrne on.

„Tedaj se Vam ne zdi dolžnost, morilca izročiti pravici?“

Pri tem vprašanji opazil sem posebno premembo v „očetu Roach“. Obraz obledel je še bolj, nego navadno. Zakril ga je obema rokama in zdelo se mi je, da ga je prevzel notranji duševni boj. Bal sem se, da sem ga razžalil, in jecljal sem nekoliko besed, naj mi oprostí.

„Pomirite se“, pravi mi s tresočim se glasom, „saj nijste rekli ničesa, kar bi me žalilo, a Vaše besede zadele so v meni tako struno, ki ne vtihne brez globoke bolesti za me.“ Pripovedoval mi je potem naslednjo dogodbo:

„Pravil sem Vam uže, da sva, moj mlajši brat in jaz, ostala pri materi. Nu, Frank bil je njen

ljubljenec in nič bolj naravnega, kakor to. Ko sta starejša brata odšla v inozemstvo in sem jaz zaradi študij bival nekoliko let v St. Omer-u, bil je Frank sam deležen brezkončne materine skrbljivosti, katera se je prej delila mej vse štiri. Kmalu po mojej vrnitvi iz St. Omera nastopila je tudi za Franka potreba, ostaviti očetov dom.“

Nekega večera, ko sediva mati in jaz pri kaminu, čakaje na Franka, ki je jahal v sosednje selo poslovit se pri nekaterih prijateljih, vzklikne nenadoma mati z nenavadno bojazljivim naglasom: „O da bi bil Frank uže pri nama!“

„Zakaj to?“ vprašam jaz.

„Ne vem“, mi odvrne, „a h krati polastil se me je občutek straha poln.“

„Pomirite se, ljuba mati!“ dejal sem jaz, „pred jedno uro ne more Frank biti nazaj.“

A mati nij se pomirila. Vznemirjena hitela je po sobi sem ter tja, šla večkrat pred vežo poslušat, da li se ne čuje iz daljine klopot podkve.

Več nego jedna ura je pretekla in nemir materin dospel je do vrhunca; jaz sam začel sem na tihem sam pri sebi grajati brata, da izostane tako dolgo. Vender se mi posreči, pregovoriti jo, da se je s knjigo v roci vsedla k ognju. Pa jedva je pre-

posebne težave potrebno večino. Pomisliti je, da sta izvoljena v ta zastop tudi dva državna poslance, gg. Naberger in Burgstaller, katera se morata vsled te časti mestnemu svetu odtegovati najmenj po 6 mesecev na leto. Uže samo zaradi te neprilicnosti bodo skušali „progressovci“ važne predloge odlagati za dobo, ko bosta ona dva zastopnika sedela v državnem zboru na Dunaji; tako bi „Independentova“ stranka prodirala v najimenitnejših slučajih vselej z gotovo večino. Ali take pozornosti glede izbiranja ugodnega časa jim še treba ne bo. Tudi ko bi Cesare, poslanec za slovensko okolico, ne hotel glasovati za odločilne predloge „naprednjakov“, šteje pa konservativna stranka več takih udov, kateri so bili v raznih dobah in tudi v poslednjem času kandidatje „progressovcev“, in na take se nij zanašati, da bi vedno zvesti ostali na strani konservativcev. Da je novi župan dr. Bazzoni sam bolj „progressovec“ nego konservativec, da si sta ga obe stranki kandidirali, kaže izjava „Independentova“, ko se je razveselil nad „našincem“, zaslišavši, da je zopet izvoljen. Dr. Bazzoni je pokazal tudi lanskega leta svojo nevidno „onemoglost“, ko je šlo za imenitno glasovanje glede pospeha in izvršitve tržaške razstave. Taka „onemoglost“ je umevna onemu, ki pozna politično delovanje progressistov v Trstu. Nadmoč poslednjih se je pokazala v novem zastopu tudi v tem, da je iz njih srede izvoljen, kakor župan, tako tudi podžupan (M. Luzatto). V resnici imajo torej „naprednjaki“ ali „Independentovci“ zagotovljeno večino v mestnem zastopu tržaškem, boljši si v mestnem svetu ali pa v deželni zboru, ki je v Trstu iz istih udov sestavljen. Česar se je tržaška vlada najbolj bala, nij mogla zabraniti, in naprednjaki jej utegnejo hudó nagajati. Tržaški zastop se torej nij izpremenil, avstrijski duh se nij pomnožil v njem, in zaradi te črne strani utegnejo pribruneti še temni oblaki nad „najzvestejše mesto“.

„Progressovci“ bodo tudi na dalje gospodarili v tržaškem zastopu, kakor je prek in prek prepredeno vse tržaško mesto z njih mrežami in zaznamovano z njih gospodarstvom in gospodstvom. In kar je najhujše, oni imajo trdo zaslonbo in realno podlogo za dosledno obnašanje in delovanje tudi od strani novega zastopa. Oni se namreč lahko sklicujejo na svoje volilce, katerih imajo toliko število, kakeršno ne stoji skoraj v nobeni razmeri z volilci „patrijotov“. Ako pomislimo, da so vladni, ali kar je tu jednako, patrijotski kandidati prodrli samo mej velikimi posestniki, katerih je pa tudi v bogatem Trstu razmerno majhno število, in da je bilo še drugih deset konservativcev izvoljenih samo od uradnikov, in še tu z veliko težavo, je razvidno, da neugodnejši hali šibkejših tal glede na široko podnožje nij skoraj mogoče imeti, in da je torej progressovska stranka vse

življe tržaškega mesta nase potegnili. Progressovci imajo po takem dejansko večino v mestnem zastopu in še mogočnišo večino v mestnem prebivalstvu. Patrijotске stranke volilci kar izginejo pred številom „Independentovcev“.

Taka je torej v Trstu, nikdo ne more tajiti, da je v Trstu vlada propala. Vnanji svet nij poučen, in utegnil bo mileje in ugodneje soditi, nego se kažejo dejanske razmere. V mestnem zastopu tržaškem bo nadvladal prejšnji, vsaj Slovincem znani duh; na zunaj pa se bo slepilo, in tako se zabrani tudi pot do prehoda na bolje, ker bodo na najvišjem mestu slišali druge glasove, nego se pojo ob Adriji. Prikrivanje faktučnih razmer bo trajalo tudi na dalje, in oni elementi, katere bi bilo treba pospeševati, se bodo tudi na dalje prezirali in — potujčevali.

Z vsem bojem si avstrijski duh v Trstu nij ničesar priboril; razloček tiči zdaj samo v tem, da so se pomnožili elementi s krinko, katera bo nevarnost zakrivala še v večji meri nego doslej, in Avstriji sovražni elementi se bodo pa širili in šopirili toliko varnejše.

Ako se pa z novim zastopom tržaškim nij ničesar priborilo državi v prid, tem manj se je nadejati, da bi se stanje tržaških Slovincov zboljšalo vsled novih volitev. Pk.—

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 18. julija.

Naučno naše ministerstvo razpisuje z nova 2000 goldinarjev za najboljše sistematično delo v avstrijskem javnem pravu zdanjih časov. Časa je do konca 1884. leta.

„Nemška narodova stranka“ imela bi se ustanoviti na shodu, kateri se je sklical v ta namen predčuranj na Dunaji. Volilce dunajskih zbralo se je na njem nad tisoč, a v sobano prerili so se tudi furiozni nemško-nacionalni žurnalisti in študentje z jasnim namenom, delati škandale in ropot, po tem pa teči po ulicah in vpiti: z „nemško narodovo stranko“ ne bo nič, njeni ustanovitelji so se blamirali! To se jim je tudi posrečilo v resnici. Zaganjali so se v slavne govornike, pobalinsko vpili tako dolgo, da je komisar moral razpustiti ta zbor. Ker sta na tem shodu poštenjaka dr. Fischhof in baron Walterskirchen izpregovorila važne besede, poročali bomo jutri več o tem nemškem shodu.

Društvo „Matica Opavska“ hoče založiti v Opavi češko srednjo šolo, ali to se jej brani in nedavno odbilo je prošnjo tudi naučno ministerstvo. Proti temu odloku pa je „Matica“ vložila pritožbo na državno sodišče in tako stojimo zopet pred interesantnim in važnim vprašanjem.

Državni zakonik od včeraj objavlja konvencijo, skleneno s sultanom marokanskim glede izvrševanja varstvenega prava, —

dalje potrjen zakon, kako je finančni upravi ravnati s koledarji in igralnimi kartami, ki prihajajo iz Bosne in Hercegovine v Avstrijo.

Čuje se, da ima baron Dahlen odstopiti iz uprave bosensko-hercegovinske. — Iz Mostara se poroča, da pripravljajo po vsej Hercegovini sijajen sprejem za ministra in vrhovnega upravnika zasedenih dežel pl. Kallay-a, ko dojde doli na jug k njim. Pri tej priliki narodni prvaki gotovo ne pozabodo, čisto in jasno razkazati gospodu ministru vse narodne težave in pregreške dozdanje uprave.

„Narodne Novine“ priporočale so nedavno, da bi bilo dobro ustvariti nekako sporazum-ljenje mej Srbi in Hrvati. Na to oglašil se je srbski liberalni list „Zastava“ iz Novega Sada. Tudi njemu bila bi po mislih složna in skupna hoja Hrvatov in Srbov, ali prijateljstvo da se tako dolgo ne bode ukoreninilo, dokler se bodo Hrvatje obotavljali pripoznati cirilico, dokler bodo skušali pravoslavne Srbe izpreobrnuti k katoliški veri vsled zjedinenja obeh cerkva in na podlagi staroslovenske maše, dokler se bodo Hrvatje v bosenskem vprašanju obnašali naravnost protivno srbskim težnjam. Dokler se bodo, — pravi „Zastava“, — Hrvatje tako vedli, tako dolgo je prazno, govoriti o prijateljski zavezi obeh teh narodov. Ne bo dolgo tega, — piše „Zastava“ na dalje, — da bodo graničarji stopili v deželni zbor, ali nič se še ne čuje o predlogah, ki bi določevale o pripoznavanju srbskega imena in srbskega pisma, o izpremembah zdanjega šolskega zakona in zagotovitih narodno-cerkvenega samoupravitstva. Zdaj, ko bodo graničarji prišli v deželni zbor in tako znatno pomnožili srbski živelj, zdaj je zadnji čas, da Hrvatje pohitijo izpolniti srbske zahteve. Ako ne, bodo Srbe organizirali samostojno srbsko stranko tako močno in odločilno zasedali v strankarske razmere.“ Do tu „Zastava“. Če je to glas večine srbskega naroda, po tem res do srbsko-hrvatske zveze ne bode prišlo kmalu!

Vnanje države.

Iz Aleksandrije: Potihnilo je bilo uže precej, angleški in drugih vlasti vojniki pomirili so prebivalstvo Aleksandrije in pogasili uže večinoma tudi požar. Ali kmalu na to uže v soboto razširil se je glas, da je Arabi paša pred mestom in da namerava napasti je, zato zbrali so brzo vse vojake, da odbijejo naskok Arabcev. Ali je prišlo res do kake praske, se zdaj še ne vé, ker raznim poročilom nij verjeti na prvi mah. V dopolnjenem večernišnjem našega telegrama treba je povedati, da ima Arabi paša v Kafr-el Dauā krog sebe štiri regimente pehote, jeden regiment konjnikov, 36 Krupovih strelj in 12 mitreljev. Tako oborožen zamogel bo Arabi paša delati neprihke kolikor toliko, in ker je islamski fanatizem nenasiljiv, bati se je, da z nova ne počijo nemiri in še drugi kraji ne zapadejo strašnji katastrofi, katera je zadela Aleksandrijo. Za tega del mora zgodovina ostro obsojati turškega sultana, da zadržuje v delu konferenco, ki bi rada v red spravila deželo ob Nilu. Porta še zdaj nij dala odgovora na vzajemno noto konferenco, če prav se jej je nujno priporočilo, da stori to čim prej tem boljše. Najbrže ne ugajajo prevedč pogoji. Ti pogoji za turško posredovanje, katere stavi vzajemna nota, bili bi po poročilu angleškega lista

čitala jedno stran, kar me zgrabi za roko in nagne glavo proti oknu, kakor bi hotela vleči na uho.

„On je, on!“ zakriči, „čujem ga prihajati.“

Zdaj začujem tudi jaz brzo klopotanje konjske podkve. Mati vstane hitro raz svoj stoliček in gre z globoko vzdihnenim „hvala Bogu!“ iz sobe. Z lajci pa čujem njen glasni krik, in ko stopim v vežo, najdem jo omedlevšo na tleh. Dekleta prišla so jej uže na pomoč. Hitim pred hišo in vidim Frankovega konja s praznim sedlom, puhtečega in penečega pred soboj. Prva misel bila je, da je konj brata vrgel raz sebe, a ta misel vmakne se nepopisnemu strahu, ko zapazim na sedlu kri. Izpremljan po nekaterih sosedih odhajal sem takoj, da zvem usodo. Od velike ceste bil je stranski pot, po katerem, ker je bil najbližji, moral je jahati moj brat. Ko sem na bratovem konju sedeč hotel zaviti na ta stranski pot, uprl se je konj in nij hotel na prej. To me je potrdilo v mnenji, da se je pripetilo kaj groznega. Spodbodel sem konja z ostrogami in zajašil na ta stranski pot, za menoj pa Frankov pes. Moji spremljevalci nijso mogli z menoj. Vsakih deset korakov skočil je konj divje v stran in pes je letal sem ter tja ter cvilil, zdaj pa zdaj moleč nos v vzdih, kakor bi hotel nekaj izvohati. Kar vidim, da glasno laja in obtoka jeden in isti kraj. Ko tja do-

spem, vidim pri luči svetilnice, da so na tleh znati sledovi boja. Mej tem prišli so tudi moji spremljevalci in kmalu zapazimo lužo krvi v pohojeni travi. Iskali smo trupla mojega brata veliko ur, pa brez vspeha. Ko smo se vrnili domov, se je uže danilo.

Mojo ubogo mater smo le za trenutke prebudili iz smrti slične omedlevice. Če je kdaj bilo katero srce počeno, gotovo njeno. Le za malo tednov preživela je svojega ljubljeneega sina, mej tem časom pa je klicala le njegovo ime.

Stud in groza o tem groznem činu bila sta splošna, a zločinca nijso dobili in jaz, ki sem bil najmarljivejši, razkriti grozno to tajnost, nijsem prišel niti na najmanjši sled. Tudi vsa preiskovanja po ostankih mojega ubogega brata bila so brezvspešna.

Preteklo je menda leto po tem usodepolnem dogodku. Kar poklekne nekega dne zanemarjen človek k izpovedi pred me, da mi šepeče vse grehe svojega dolzega pregrešnega življenja v uho, kajti do tedaj še nij klečal v nobeni izpovednici. Strašna bila je vsota njegovih pregreh, brezmejna sebičnost, maščevanje, najbolj divje strasti, podlost v vseh oblikah, potisnile so ga globoko. Pretreslo me je in grešnika samega bila je skoraj groza svojih zlih dejanj, ki so stala pred njim kakor tudi pred menoj v strašnji vrsti. Z v srce sezajočo besedo hotel sem

ga opominati, a vzdignil je roko, češ: še nijsem povedal vsega. Prigovarjam mu naj v korist svoje duše izpove vse svoje grehe, zvijal se je pred menoj kakor črv, na katerega se stopi. Naposled, po odmoru divjega ihtenja, mi pove z zamolklim glasom, da je morilec. Zona me je spreletela in vprašam ga, kje in kdaj je človeku vzel življenje. Nikdar, niti na zadnji uro ne pozabim pogleda, s katerim je v istem trenutku zrl v me. Oči so osteklenele, obraz bil mu je smrtno-bled; roke vil je meni nasproti, kakor da prosi milosti, in na to vzdihne s krčevito tresočimi se ustnami: „Jaz, jaz umoril sem Vašega brata!“

Moj Bog, kak je bil ta trenutek v mojem življenju! Zdaj čez mnogo let spominam se še dobro občutka, ki me je tedaj prevzel. Bilo mi je, kakor da gre vsa kri k srcu, da sem mislil, razpočiti mora; potem sem parkrat krčevito potegnil sapo in kri vrnila se je v žile nazaj. Brez zavesten zgrudil sem se v svoj stol. Ko sem prišel k zavesti, jel sem jokati. Morilec podpiral me je prestrašen. Bacnil sem ga od sebe, kleče me je prosil, naj ga ne izdam.

„Ne bojte se za svoje pregrešno življenje,“ rekel sem mu, „tajnost izpovedi pokriva to, kar ste izpovedali, v tem bodite brez skrbi. A pustite me

„Times“ naslednji: 1. Arabi paša naj se prežene iz Egipta; 2. ko se napravi red in mir ter ustavnost kedivu veljavo, v kar določil se je primeren čas, po tem morajo turške čete ostaviti Egipt; 3. dva evropska komisarja spremljala bosta turške čete; 4. evropske vlasti trpele bodo stroške. Tej zadnji točki nij dosti verjeti; gotovo pa je, da bi se javno mnenje odločno upiralo, kakor drugodi tako tudi pri nas, če bi se hotel naš denar trositi za take oddaljene namene. Pravedno bilo bi, da plača Egipt, in tako se tudi v resnici poročila od več strani — Da se s sultanom tako govori, to se ve da turškemu napuhu ne more biti po volji. Ali energija ga bode upognila. Arabi paša pred Aleksandrijo, ta bode zdaj toliko uplival, da se bodo podvzale vlasti, osobito Anglija in Francija, ki sta si po polnem složni ter bosta najbrže z Italijo in Grško vred prinesli red in mir v egiptovsko deželo. Sultan pa bo ležal, kakor si je postljal.

Novi irski posilni zakon stopil je uže v veljavo. Sedemnajst grofij in osem mest, mej temi tudi Dublin, prišlo je pod nekatere določbe tega zakona. Poročila se iz Newyorka, da so v 14. dan tega meseca zaprli dva brata, ki sumijo, da sta bila pričujoča na onem umoru v parku Phoenix. Doma sta iz Londona, a iz domovine da sta šla v 12. dan maja meseca.

Dopisi.

Iz Polhovoga Gradca 17. julija. [Izv. dop.] Denes 17. julija bil je tu precej močan potres, prihajajoč od severo-vzhoda. Čutili smo tri precej močne udarce, razen več malih, katere so čutili le nekateri. Prvi, precej močan udarec je bil ob 4. uri 20 minut zjutraj; trajal je 7 sekund. Drugi ob 8. uri 50 minut dopoldne, trajajoč 5 sekund. Ta je bil tako močan, da se je obok pri farnej cerkvi razpočil na štirih straneh; v zvoniku so se jeli zvonovi glasiti; opeka je padala s streh; steklo v oknih je zvenketal; skale so se valile z gor v dolino. Tretji udarec je bil pa ravno ob 12. uri 15 minut popoludne; trajal je samo 2 sekundi in je bil slabši od prvih dveh. Škode sicer nij bilo posebne; a ljudje so bili vsi zbegani in prestrašeni, bežali so iz hiš na prosto boječi se, da bi kaj hujšega ne prišlo. Nekatero stare ženske so trdile, da Bog s tem hoče pokazati svoj srd nad tem, da se na več krajih prikazujejo — „krivi preroki.“

Domače stvari.

— (Opravičenije.) V včerajšnjem listu nabaja se mej domačimi stvarmi tudi vest, da poročajo zasobni telegrami o groznem potresu v Zagrebu. To nij res, kajti v Zagrebu potresa nij bilo. Dolžni smo p. n. čitateljem nasproti, da povemo, kako smo prišli do te neistinite vesti. Vsa Ljubljana bila je polna, da je i v Zagrebu grozen potres in v redakcijo prišli so zaporedoma trije sicer popolnem verodostojni gospodje, vsak z novico, da je videl telegram iz Za-

greba pri tem in tem gospodu. Navajala so se imena najboljših firm in vsebina telegramov, kakor smo jo priobčili mi od besede do besede. Jeden gospod vedel nam je celo čas natančno povedati, namreč ob 5. uri 20 minut zjutraj. Nij čuda tedaj, da smo vest, razširjeno po vsem mestu, vzeli tudi mi ad notam, zlasti ker na naš ob 2. uri popoludne oddani povpraševalni telegram do polu 10. ure zvečer nij bilo odgovora. Potres v Zagrebu je tedaj, hvala Bogu! le raca, katero bode v bodoče zdaj dobro poznanim „račjim pastirjem“ dali v oskrbo. Kako se pa neistinite vesti širijo in razširjevaje rasó, preverili smo se sinoč, kajti ob 8. uri zvečer čuli smo v krčmi pri sosednji mizi uže govoriti, da je v Zagrebu vsled potresa uže nad 100 mrtvih i. t. d. — Ker nam včerajšnja „raca“ le nij dala miru, poizvedovali smo denes, iz katerega vira raznesla se je ta mistifikacija, in pri tem dobili naslednji rezultat: Telegram kazal se je več osobam — do zdaj nam je pet znanih, mej temi tudi naši poročevalci — ki so ga vsi imeli v rokah in čitali, — a bil je falsificiran po brezvestnem človeku, katerega naj bi c. kr. telegrafično vodstvo pozvalo na odgovor, kako si drzne v tako resnobnej stvari slepiti in vznemirjati občinstvo.

— (Iz zvonika padel) ter takoj na tleh mrtev obložal je včeraj v Šent-Vidu nad Ljubljano 23 leten delavec Matija Košir iz Retije pri Loškem Potoku. Plezal je po vrvi do line, a ker navzlic vsemu svarjenju nij hotel napraviti si zadržulje, nij si mogel več pomagati, ko mu je bila otrpnila jedna roka, in tako je padel na tla.

— (Iz Višnje Gore) se nam piše: Znani župan višnjegorski Franc Wouk se je v s. j. dne 16 t. m. odpovedal daljnemu službovanju! Upamo, da bode tudi mi vendar edenkrat dobili narodnega župana, kateri bo za naše mesto in njega napredek bolj vnet nego je bil dozdani. Naj v miru poiva.

— (Idrijska čitalnica) priredi v nedežo 23 dan julija 1882. veliko narodno veselico na gosp. J. Leskovčevej pristavi v prid „Narodnemu Domu“ s sledečim programom. 1. Naprej, Jenko, godba. 2. Slovan, J. Vašak, moški zbor. 3. Slavnostni govor. 4. Cavatina i due foscani, J. Verdi, Overtura, godba. 5. Tičica, F. Majer, četverspev. 6. Venec narodnih pesni, A. Salmič, godba. 7. Jadransko morje, A. Hajdrih, moški zbor. 8. Vinska poskušnja, komičen prizor s petjem 9. Tombola 10. Ples. Za gospode vstopnina k plesu 50 kr.

— (Poročilo c. kr. gimnazije v Rudolfovem) prinaša razpravo: „Der absolute Genetiv bei Homer von Johann Deutsch“ in šolske vesti, katerim povzamemo, da je bilo koncem ravno pretečenega

šolskega leta na ondotnej gimnaziji 175 dijakov, od teh 159 Slovencev, 1 Srbo-Hrvat in 15 Nemcev. Po veri bilo jih je 174 katoličanov in 1 pravoslaven. Šolnine prostih bilo je 90. 8 na pol oproščenih, 81 plačujočih. Vplačana šolnina iznašala je 1452 gld. Glede starosti bilo je 8 najmlajših, 13 dvanajstletnih, 25 trinajstletnih, 12 štirinajstletnih, 30 petnajstletnih, 27 šestnajstletnih, 21 sedemnajstletnih dijakov itd., 4 po 21 let bili so najstari. Izmej vseh dijakov dovršilo jih je 17 svoj razred z odliko, 100 dobilo je prvi razred, 25 dvojke, 13 pa trojke. Knjižnica se je z nakupom in po darilih zdajno pomnožila, tudi podporno društvo dijakov dobro napreduje, ker ima v vrednostnih papirjih 3000 gld., v gotovini naloženih pa 310 gld. 3 kr.

— (Z Zidanega Mosta) se nam piše 17 t. m. Utonil je 15. t. m. v Savinji pri tukajšnji oljarnici železničen konduktor Lešnik iz Siska, ko se je šel na večer s tovarišem kopat. Zapustil je vdovo z dvema otrokoma. — Denes pa so našli v hosti nad postajo onega Jesenka, kateri je pred kakim poldrugim mesecem izginil, — obešenega in uže na pol razjednega. Bil je davkarsk pristav v Brežicah, a zadnji čas se mu je v glavi mešalo. Tudi ta je zapustil vdovo z deco.

(Ogenj.) Iz Hrenovec se nam piše 17. t. m.: Včeraj, to je 16. t. m., ob 1/2 11. uri, ko je bilo skoraj vse pri dopoludanskej službi božje v Hrenovcah, pričelo je v bližnji vasi, in daleč po svojem gradu slovečej, Predjami goreti. Ogenj upepelil je 6 poslopij s štrambami vred. Škoda je precej velika, kajti seno je vse pogorelo, katero so ubogi Predjamci do zdaj spravili. Le malo jih je zavrovanih. Ogenj zanetili so otroci. Starši, pazite na svojo deco! Ravno ko to pišem, nastal je pol minute trajajoč potres.

Poročila o potresu.

Iz Kamne Gorice: Denes zjutraj, 17. t. m., ob 4. uri in 28 minut bil je potres, spremljan z votlo donečim grmenjem, udarci so trajali do 3 sekunde.

Ob 8. uri in 50 minut zjutraj ponavljal se je zopet potres, a še močnejši kot prvi, in je trajal 4 do 5 sekund, ravno tako s podzemeljskim grmenjem naznanjajoč se.

Z Rakeka 17. julija: Denes v ponedeljek čutili smo pri nas dva precej močna potresa. Prvi bil je ob štirih 28 minut zjutraj z močnim sunkom, da je ljudi splošno prebudil iz sladkega jutranjega spanja. In drugi nas je pretresel ob 8. uri pa 50 minut. Zašumelo in zabobnelo je, kakor bi grmelo v daljavi, ali kakor bi počasno prihajal tovornik; treslo se je kake tri sekunde in prišlo od jugozahoda.

Iz Bistre 17. julija: Denes zjutraj ob 4. uri 29 minut čul se je precej močan potres; najbolj čudno je pa to, da voda Bistra, ki izvira izpod tukajšnjega hriba, je kmalu potem zelo kalna postala in še le zdaj ob 1/2 9. uri se je počasi zopet čistiti začela. — Ob 3/4 9. zopet močnejši potres, kakor poprej, in voda zopet bolj kalna.

Iz Hotederšice 17. julija. Denes bil je tukaj zjutraj ob 4 1/2 uri precej močan potres. Temu je sledil drugi, a veliko močnejši malo pred deveto uro. Podzemeljsko bučanje se je potem še večkrat ponavljalo. Prihajalo je od vzhoda proti zahodu.

Iz Krope 17. julija. Denes zjutraj ob 1/2 5. uri potres, s prvega bobnenje, potem se je streslo. — 7 minut čez 3/4 na 9. uro zopet bobnenje, potem potres.

Iz Tržiča 17. julija. Denes zjutraj ob 4. uri 35 minut smo imeli precej močan, od juga proti severu tri do štiri sekunde trajajoč potres. Drugič se je še močnejše streslo, ravno ob 9. uri dopoldne.

Iz Prestranka 17. julija. Ravno sem se pripravljaval, da menjam predmet v šoli, ura je kazala 8 ur 57 minut, kar čujem močan ropot, mislil sem, da se kakov mogotec k meni pelje, otroci so instinktivno vzdihili: „Kaj?“ Hišni so menili, da se pelje voz železja, ki rožlja, mlada deklica iz Orehka, katera je mimo šla, je omenila: „mislila sem, da se bode zemlja pod menoj udrla“. Zvonik vis à vis se

zdaj in ne pridite več, dokler vas ne pokličem.“ Odšel je iz cerkve.

Pokleknil sem in molil za jakost k Njemu, ki mi jo jedini dati more. Morilca svojega brata in prouzročitelja smrti svoje matere imel sem v rokah, a nijsem ga smel izročiti zemskej pravici!

Čez nekoliko časa poklical sem morilca k sebi. Naložil sem mu pokoro po predpisih naše cerkve in ravnal z njim kakor vsak drug izpovednik.

Pretekla so leta in morilec izpolnoval je svoje cerkvene dolžnosti v redu. Po vsej okolici govorilo se je, da je postal mirnejši človek, odkar hodi k izpovedi k „očetu Roachu“. Vender ogibali so se njegove družbe in v resnici, jaz ga nijsem imel za zboljšanega, da si njegovo vnanje življenje nij dajalo povoda niti lahnej graji. Preverjen sem bil, da mu strah, ne pa pravo kesanje narekuje zdanje življenje.

Pa povedal Vam še nijsem uzroka groznemu činu: Ljubosumnost je bila. Mlada brdka deklica, katera, tega sem preverjen, bi bila pozneje soproga mojemu Franku, da nij morilčev nož prerezal vezi, predno sta se združila za življenje, dala je prednost mojemu blagemu bratu kot snubitelju pred onim grešnikom. Slednji prežal je tist večer ob močvirnem potu, ter zabodel nož v hrbet mojemu ubogemu Franku, ko je, ničesa se nadejaje, jahal mimo.

Pa da hitim h koncu žalostne povesti.

Nekega mrzčnega dne v sušči naletim na istem mestu, kjer je mojega brata zadela smrt, na morilca. Ne vem, kaj naju je tu sem privedlo vkupe; bila je roka previdnosti, ki prej ali slej izroči vsacega zločinca pravici. Sicer nijsem šel nikdar po tem potu.

„Ne daleč od onega kamena leži vaš brat pokopan,“ nagovori me morilec. Ko bi se bil prikazal moj brat sam, ne mogel bi biti jaz bolj začuden. „Tam zagrebel sem ubogega dečka,“ pravi nadalje, „ko sem ga umiril.“

„Pravični Bog,“ vzkliknil sem in prijel konja za vajeti. „Zgodi se volja Tvoja. Pregrešni zlodejec! Priznal si, da si pretil nedolžno krv, ki kriči uže deset let v nebo za maščevanje. Ti si moj ujetnik.“

Postal je bled kakor zid in momljal s trepetajočimi ustnami, da sem mu obljubil ne izdati ga. „To obljubil sem v izpovednici, ne pa tukaj,“ odvrnil sem mu.

Pobit in brez ugovora šel je z menoj v bližnje mesto, kjer je kmalu prejel zaslužen kaznen za umor mojega brata.

To je bila povest mojega pogostovalca „oče Roacha“.

je mogočno majal, kositar, s katerim je pokrit, in ura v njem, vse je drdralo. A kaj je prouzročilo nenavadno gibanje in rožljanje? Potres! kakovih 25 do 30 brzih sunljejev — diminuendo, da se muzikalično izrazim.

Iz Borovnice 17. julija: Nenavadno močan potres čutili smo danes zjutraj ob 4. uri 30 minut. Prišel je od južno-vzhodne strani, spremljan z močnim bučanjem. Drugi hujši potres bil je ob 8. uri 45 minut.

Od Device Marije v Polji 17. julija: Denes čutili smo dvakrat potres. Prvi okolo pete ure zjutraj. Ob 8. uri 47. min. ponavljal se je potres ter trajal kakih 5 sekund. Čulo se je tudi podzemeljsko bobnenje, jednako, kakor bi se peljal voz po debelih deskah. Treslo, prav za prav valilo se je od južno jugo-zahoda proti severno severo-vzhodu. Ležeč v postelji majal sem se malo, pa prav dobro čutilo dvakrat.

Iz Idrije 17. julija. Denes imeli smo tukaj tri potrese, prvi zjutraj ob 1/2 5. uri, drugi ob 3/4 8. uri in tretji ob 3/4 9. uri, zadnji bil je silno močan in je trajal blizu 1/2 minute.

Omeniti moram, da smo uže v soboto v 1. dan julija zvečer ob 1/2 10. uri čutili potres, kateri pa je obstal le v dveh kratkih a krepkih sunkih.

Iz Razdrtega 17. julija. Denes zjutraj čul se je še precej močan grom in to ob 1/2 9. ure, potem pa potres, trajajoč kake 2 sekundi, prišel je od severovzhoda.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 18. julija. „Fremdenblatt“ piše: Za mesto civilnega adlatusa pri deželnej vladi v Bosni in Hercegovini izbran je baron Feodor Nikolić, sin jednega največjih posestnikov v Banatu, po materi z rodbino Obrenovičev v bližnjem rodu.

Aleksandrija 18. julija. (Reuterjevo poročilo). Pismo Ragheb paše na Seymoura konstatuje, da je Arabi vojne priprave delal proti volji kediva in egiptovske vlade. Kedive sklenil je odstaviti Arabija, a odložil je proglašanje, ker se boji nemirov v Kajiri in po drugih mestih. Mejnarnodno sodišče in uprava pošte je zopet urejena. 5800 mož se je uže izbarkalo.

Aleksandrija 18. julija. (Daily News) Iz Kajire pribegle osebe poročajo o umorih Evropecev v Tantahu, Massnahu in Zazazigu. V Zazazigu umorjen tudi jeden konsul.

Darila za „Národní Dom“.

Darilec	Prinesek	Skupaj
G. Jakob Avšič, uradnik banke „Slavije“	1 „ — „	3681 gld. 10 kr.
G. Franjo Florjančič, zastopnik „Slavije“ v Žužemberku	1 „ 35 „	
G. A. Glowacki v Vrđniku	2 „ — „	
Iz Knežaka:		
G. Anton Ponikvar, župnik	2 „ 20 „	
G. Anton Požar, nadučitelj	1 „ — „	
G. Anton Zgonc, trgovec	1 „ — „	
G. Anton Logar, trgovec	— „ 30 „	
G. Jurij Češnik, trgovec	1 „ 50 „	
Vkupe		6 „ — „
G. Josip Bezjak, zastopnik „Slavije“ v Gruškovci	— „ 24 „	
G. Janez Rozman, župnik pri sv. Jakobu v Ljubljani	10 „ — „	
Gg. petošolci v Ljubljani	22 „ — „	
Gg. šestošolci v Ljubljani	18 „ — „	
Gg. udje akadem. društva „Triglav“ v Gradci	27 „ 10 „	
Gg. bogoslovci v Ljubljani	32 „ — „	
Vkupe		3800 gld. 79 kr.

Dunajska borza

dné 18. julija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	77 gld. 20 kr
Srebrna renta	78 „ — „
Zlata renta	95 „ 10 „
1860 državno pesojilo	131 „ 25 „
Akcije narodne banke	827 „ — „
Kreditne akcije	326 „ — „
London	120 „ 55 „
Srebro	— „ — „
Napol.	9 „ 57 „
C. kr. cekini	5 „ 67 „
Državne marke	58 „ 85 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 120 „ 30 „
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 172 „ 25 „

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

4% avstr. zlata renta, davka prosta	95	—
Ogrska zlata renta 6%	120	—
„ „ 4%	88	90
„ „ papirna renta 5%	87	—
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	75
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	120	35
Prior. oblig. Elizabertine zapad. železnice	99	50
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	104	—
Kreditne srečke	100 gld.	50
Rudolfove srečke	10 „	20
Akcije anglo-avstr. banke	120 „	123
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	225	25

Loterijske srečke 15. julija.

Na Dunaji:	57,	33,	40,	9,	16.
V Gradci:	12,	80,	2,	75,	45.

Poslano.

(54-25)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
IZ GIESSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolje okrepljujuče piče,
I kas izkušan lek proti trajnom kašlju pljučevine I
želodca bolesti grkijana I proti mēhurnim kataru,
kas I elastinah za (PASTILLEN)
probavils
malazi se kod Hinke Mattonija (Karlovi vari u Ceskoj).

Prežalostnega srca naznanjam vsem sorodnikom, prijateljem in znancem žalostno vest, da je Bogu Vsemogočnemu dopadlo, moja preljubno, nepozabljivo soprogo, gospo

Jerico Bertolovo, roj. Šimic,

denes dné 18. julija ob 5. uri zjutraj, v 32. letu svoje starosti, po dolgej in hudej bolezni, prevljena s sv. zakramenti za umirajoče, v boljše življenje poklicati.

Truplo predrage ranjce bo de v sredo dné 19. julija 1882 ob 6. uri popoldne, iz hiše na Mestnem trgu št. 24 k sv. Krištofu prenešeno. Sv. maše zadušnice se bodo brale v stolnej cerkvi.

Nepozabljiva pokojna se priporoča v blag spomin in molitev.

V Ljubljani, dné 18. julija 1882.

Janez Bertolo,
stražni nadzornik.

(475)

Bilard,

jako dobro ohranjen, z vsjo opravo vred, se zaradi pomanjkanja prostora ceno proda. — Natančneje o tem pové

Fran Arko

v Dolenjem Logatci.

(455-4)

Št. 357.

(471)

Natečaj.

Izpraznjena je služba učitelja III. vrste jednorazredne mešane ljudske šole v **Tatreh** in služba učiteljice III. vrste dvorazredne ljudske šole v **Jelsanah** s slovenskim učnim jezikom; služba učiteljice III. vrste ljudske šole v **Rukavu** in služba podučitelja štirirazredne ljudske šole v **Kastvu** s hrvatskim učnim jezikom.

S temi službami združena je plača po postavi dné 3. aprila 1874 št. 30 in dné 10. decembra 1878 št. 14. Prosilci naj blagovolijo prošnje s prilogami v 6 tednih c. kr. okrajnemu šolskemu svetu v Voloskem poslati.

C. kr. okrajni šolski svet v Voloskem,

v 16. dan julija 1882.

Tujci:

17. julija.

Evropa: Leban iz Ajdovščine. — Aman, Giovanni iz Trsta. —
Pri **Sionu**: pl. Schneider z Dunaja. — Serza iz Trsta. —

Pri **Malié**: Borgenicht z Dunaja. — Arnoeth iz Rakaka. — Poshaski iz Draždan. Pri **avstrijskem cesarji**: Kastner iz Celovca. — Mahorič iz Poličan.

Št. 3698.

(472-1)

Razpis

2 štipendij za učence živinozdravništva na ces. kr. živinozdravniškej šoli na Dunaji.

Da se pošljeta dva Kranjca v živinozdravniško šolo v c. kr. živinozdravniški zavod na Dunaji, se razpišete dve štipendiji, vsaka po 300 gld. na leto. Poduk v tej šoli traja tri leta ali šest semestrov.

Za sprejem v živinozdravniško šolo je treba dokazati 6 dovršenih latinskih šol ali 6 razredov realke, znanje nemškega in slovenskega jezika in starost mej 18. in 26. letom. Za poduk se nič ne plačuje, za stanovanje, hrano, obskrbo, knjige in učne pripomočke pa si mora vsak sam skrbeti.

Za sprejem v to šolo oglasiti se je prvih 7 dni meseca oktobra in sicer osobno pri vodstvu učilišča.

Prošnjiki za jedno teh štipendij naj svoje z rojstnim listom in s šolskimi spričevali obložene prošnje vložé

do 15. avgusta 1882

pri deželnem odboru kranjskem.

Od deželnega odbora kranjskega,

v Ljubljani, v 11. dan julija 1882.

Deželni glavar: Thurn.

Št. 3901.

(457-3)

Razglas

zastran izpraznjenih deželnih sirotinskih ustanov.

Začetkom šolskega leta 1882/3 bodo zopet na deželne stroške nekateri dečki in deklice v tukajšnjo sirotišnico sprejeti, morebiti tudi kake sirotinske ustanove na roko podcljene.

Prošnjiki za te ustanove naj dokažejo svojo starost po rojstnem listu, ubožstvo, način sirotinskega stanu, (ali popolnem sirote ali na pol, po očetu ali po materi), bivališče, telesno in duševno zmožnost za sprejetje v sirotišnico po zdravniškem spričevalu; potem naj dokažejo, ali uže kako šolo obiskujejo, tudi je navesti, kdo da je siroti postavniki ali od sodnije nastavljeni zastopnik (jerob).

Nekolekovane prošnje naj se vložé po dotičnih c. kr. okrajnih glavarstvih, v Ljubljani po mestnem magistratu

do 10. avgusta 1882

Za taiste sirote, za katere se je uže v teku tega leta deželni odbor naprosil, da naj jih v sirotišnico sprejme, in odlok dotičnim osobam še nij došel, nij treba zdaj prošenj ponavljati, ker se bo pri prihodnjem podeljenji na taiste po mogočosti primerni ozir jemal.

Od deželnega odbora kranjskega,

v Ljubljani, dné 10. julija 1882.

Deželni glavar: Thurn.

Bengalična užigala,

zanimljivo za mlade in stare.

škatljica 5 novčičev.

Kupcem na debelo primerno nižjo ceno, pri

Ernestu Jevnikeru,

kupčija z nürnbergskim, drobnim blagom, z galanterijo in igračami, Dunajska cesta št. 10. (473)

Hiša se proda,

nova, s 4 sobami, z živinskim hlevom in s 470 \square ° obsezojočim vrutom, na opekarskejši cesti v Trnovskem predmestju št. 7. Na polovico plačila bi se nekoliko časa počakalo. (388-11)

Janez Turšič.

Tinctura Rhei composita vulgo

Franz-ova esenca.

1 steklenica 10 novcev a. v.

Ta tinktura narejena je iz rož, in je zato tako priljubljena, ker je ozdravila uže mnogo tisoč ljudij, kar se vidi iz pohvalnih pisem, ki jih izdelovatelj dobiva.

To zdravilo pomaga pri boleznih v želodcu in v trebuhu, ozdravi krč in ščipanje v črevesu, prehodno in trebušno mrzlico, zaprejte, hemorojide, zlatenico, glavobol itd. ter je najboljše zdravilo za otroke zopet gliste. (451-2)

Naročila se proti poštnemu povzetju točno izvršujejo.

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.